

det altsaa her foreslaas, at den skal ske gennem et af Rigsdagen nedsat Nævn.

Den ærede Ordfører for de Konservative udtalte atter i Dag, at han ikke mener, at Lovforslaget overhovedet har nogen valutamæssig Betydning. Jeg vil gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa en Artikel i „Berlingske Tidende“ for 19. Februar, som netop gik ud paa at vise, hvilken mægtig Virkning det har haft i Czekoslovakiet, at man der har indført Importregulering. Det forbaavser mig for øvrigt, at det ærede Medlem — jeg maa dog forudsætte, at „Berlingske Tidende“ er et Organ, som det ærede Medlem daglig læser . . . . . (*Schovelin*: Nej!) Naa, det troede jeg, men det kan jo være, det ærede Medlem holder sig mere til „Nationaltidende“ — er det for øvrigt ikke et og det samme Firma? Der stod altsaa i dette Blad en Artikel, som gik ud paa at vise, hvor uhyre heldigt det var for Czekoslovakiet, at det indførte Importregulering. Det var et Interview med en af Czekoslovakiets ledende Mænd, og det udtaltes heri, at man i Czekoslovakiet ikke havde Dækning for sin Seddelmængde, hverken gennem Guld eller andre Værdier, men at man i Virkeligheden stod paa fuldkommen bar Bund, og derfor drejede det sig om det samme, som drøftes herhjemme Dag ud og Dag ind, nemlig en Formindskelse af Seddelmængden eller i hvert Fald en Undladelse af at udstede flere Sedler. For at naa dertil, udtalte den paagældende Mand, var man gaaet den Vej, at man havde etableret en Beskatning af Formuerne for at faa et Grundlag for den udstedte Seddelmængde. Dernæst gik man til en ret stærk Importbegrænsning, saaledes at Importen under ingen Omstændigheder maatte overstige Eksporten. Dette viste sig, hedder det i Artiklen, at virke i den Grad heldigt, at man nu har fast Bund under Fødderne. Jeg siger dette til Efterretning for det ærede Medlem saavel som for den ærede Ordfører for Venstre, fordi jeg mener, at Erfaringer alligevel vejer noget mere end samtlige de Ord, der er fremkommet fra de ærede Medlemmer. Man har altsaa positive Erfaringer fra anden Side for, at en Importregulering kan forbedre et Lands Valuta, og det er selvfølgelig ogsaa fuldstændig rigtigt. Jeg tror, at det ærede Medlem hænger sig alt for meget i Teorier, naar han mener at kunne fastslaa, at det ikke er muligt gennem en Importbegrænsning at forbedre et Lands Valuta. Det er det ud fra det gamle Ord, jeg flere Gange har nævnt, at det, som er sparet, er fortjent. Jeg lagde da ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem kom med en Be-

mærkning om, at naar Seddelmængden skulde indskrænkes, vilde det gøre ondt paa Erhvervslivet. Ja, det er soleklart, at i det Øjeblik, der foregaar en mindre Import af Luksusvarer, frigøres der en Seddelmængde, som kan bruges til Import af de Varer, der skal anvendes i vor Produktion. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem ser ganske fejl paa hele dette Spørgsmaal. Jeg nævner dette, fordi jeg gerne vil, at ogsaa den ærede Ordfører for Venstre skal være opmærksom paa, at i samme Grad, som vi frigør Sedler fra Luksusindkøb, vil vi være i Stand til at erhverve Foderstoffer og i det hele Produktionsmidler paa en ganske anden Maade, end vi er i Stand til i Øjeblikket.

Hvad angaar den Henvendelse, som i Gaar kom fra Valutacentralens Bestyrelse, skal jeg udtale, at jeg kan være enig i en Del af de Bemærkninger, som er gjort herom af ærede Medlemmer, men jeg vil dog gerne sige, at denne Henvendelse er et Varselskud, om jeg saa maa sige, fra Valutacentralen, og jeg synes ikke, det er rigtigt at sidde det overhørigt. Det er ikke saa forfærdelig længe siden, vi har etableret en anden og ret kostbar Foranstaltning, den saakaldte Egaliseringsfond. Det gik godt en lang Tur igennem; det viste sig, at man var i Stand til at stabilisere Kronen paa et vist Stadium, men en skønne Dag var Fondens Kraft brudt, og det havde kostet Staten adskillige Mill. Kr. Naar nu Valutacentralens Bestyrelse har sendt dette Varselskud, uden nogen Foranledning fra anden Side — antager jeg — har fremsendt en saadan Skrivelse, vil jeg tro, at det er, fordi den inødeser den nærmeste Fremtid med en vis Ængstelse. Men ligesom den ærede Ordfører for Venstre anser jeg det ikke for at være et Budskab fra en højere Verden. Der er en Del deri, som gør Indtryk af, at det tværtimod har et vist Egoismens Præg over sig. Det gælder især dette, at man ønsker optaget et Statslaan paa 40 Mill. Dollars, hvoraf de 30 skal anvendes til Afbetaling af Statens Gæld til Nationalbanken. Det svækker Virkningen af denne Henvendelse til Rigsdagen, thi det forekommer mig, at Nationalbanken burde have haft sin Opmærksomhed henvendt herpaa i Tide. Som Forholdene ligger nu, vilde det være ganske urimeligt, om Staten optog et Laan paa 40 Mill. Dollars til Afvikling af Forholdet mellem Nationalbanken og Landmandsbanken. Derfor tror jeg heller ikke, at man skal tage denne Henvendelse mere højtideligt, end den fortjener. Men paa den anden Side kan man, som sagt, ikke sidde